

„Veed De, om Samuelsen er gaaet?“ spurgte hun.

„Jeg tror det ikke. For lidt siden var Redaktøren i hvert Fald oppe i Sætteriet. Men Bladet er lige gaaet i Trykken, Frøken! Dersom der er noget, der skal paa, er det i yderste Øjeblik.“

„Nej, der er ikke noget. Men vil De ikke gøre mig den Tjeneste at se efter, om Samuelsen endnu er her?“

Redaktøren stod ved sit Skrivebord med Overfrakken paa og var i Færd med at slukke. Han var en fed, rødmosset Mand i Fyrretyveaarsalderen, skallet indtil Nakkebenet, men til Gengæld udstyret med et stort, omhyggelig friseret Fuldskæg. Da Redaktionssekretæren meldte Frøken Evaldsen, slog han af Ærgrelse en Krølle paa Næsen; men da Frøkenen selv viste sig, var han et eneste Smil og bød hende med sødladen Elskværdighed Plads i Sofaen.

Da hun havde overbragt sin Besked, spurgte hun, om der var kommet Nyt fra Rigsdagen.

„Nej, ikke noget særligt. Men Rygterne om Provst Brobergs Udnævnelse holder sig.“

„Ja, jeg veed det! . . . Enslev er igen bleven upasselig; men jeg vil bede Dem om, Redaktør Samuelsen, at Sagen ikke omtales paa en saadan Maade, at der vækkes Ængstelse hos nogen — eller Forhaabninger hos visse andre. Sidste Gang han var syg, hed det sig jo i Byen, at han var død, og det var „Femte Juni“ ikke uden Skyld i. Der maa altsaa ikke gøres noget „sensationelt“ ud af dette Tilbagefald.“

Redaktøren sagde hende ikke imod, men lovede heller ikke noget. Smilende slog han Øjnene ned og tav.

Da Frøken Evaldsen nu vilde gaa, bad han hende indstændigt om at blive et lille Øjeblik. Han vilde gerne benytte Lejligheden til at gøre hende en strengt fortrolig Meddelelse, sagde han.

„Men min Vogn holder dernede.“

„Det kan siges i faa Ord.“

Hr. Samuelsen, der af Udseende og Væsen mere lignede en Forretningsmand end en Journalist, var ogsaa naaet til sin Chefs-post ad Kontorvejen. Han skrev aldrig selv en Linje i Bladet, men instruerede og dominerede en Stab af Medarbejdere, hvis Værdi